

Бир оят тафсири - 8

20:21 / 25.04.2017 4567

Аллоҳ таоло Қуръони Каримда шундай деб марҳамат қилган:

أَصْنَعَ نِيرَفَ الْمُؤْمِنَةَ أَنْصَعَ وَ

“У Кунда кофирларга жаҳаннамни намойиш қилурмиз”.

Яъни, улар жаҳаннамни кўришлари учун уларга жаҳаннам рўпара қилинади, кўрсатилади. Бу рўпара қилиш, бу кўрсатиш мўминларга ҳам бўлади. Бу ҳақида Аллоҳ таоло шундай деб марҳамат қилган:

أَيُّ صُقَمْ أَمْ تَحْكُمُ لَهُ بَرَقَلَعَنَ إِذْ أُدْرَأَوْ لِإِذْ كُنْمَنَ إِذْ

“Сизлардан ҳар бирингиз унга (жаҳаннамга) тушувчиидирсиз. (Бу) Раббингиз (иродасига биноан) вожиб бўлган ҳукмдир” (Марям сураси, 71-оят).

Баъзилар ушбу оятдаги وَرْهُونَ ни “унга (дўзахга) кирувчи” деб ўйлашган. Йўқ, ундай эмас, балки, “уни (дўзахни) кўрувчи ва унинг устидан ўтувчи” деган маънодадир. Арабларда درت امام (таридул мааъа) деган жумла ишлатилади. Бунинг маъноси “сувнинг олдига етиб боради, лекин ўша сувдан ичмайди” деганидир.

Шундай! Чунки, барча инсонлар ўтадиган Сирот кўприги мўмин ҳам, кофир ҳам жаҳаннамни кўриши учун жаҳаннам устига ўрнатилгандир.

Мўмин киши жаннатга киришидан олдин жаҳаннамни кўришига келсак, бу кўриш унга Аллоҳнинг неъматини, раҳматини кўрсатади, эсига солади.

Ахир Аллоҳ таоло уни ўша кўриб турган дўзах азобидан қутқарди. Ўшандада мўмин киши иймоннинг нақадар буюк неъмат эканини ҳис қиласди. Ўша иймон унинг қўлидан етаклаб, жаҳаннам устидан соғ-саломат олиб ўтади. Шунинг учун Аллоҳ таоло бизга ушбу масалани эслатиб, Қуръонда шундай деган:

رَأْفَ دَقَّافَةً نَجْدَأْوِ رَآنَ لِنَعَ حَنْزُرْ نَمَفَ

“Бас, (ўша куни) ким дўзахдан узоқлаштирилиб, жаннатга киритилса, демак, у (катта) ютуқقا эга бўлибди” (Оли Имрон сураси, 185-оят).

Аммо кофир кимса эса, унга аввал жаҳаннам кўрсатилади. Дўзахга киришидан олдинги ушбу кўриш кофир учун ҳасрат, надомат ва қўрқув кўриши бўлади. Чунки, у бироздан кейин ўша дўзахга киришини, ундан қутулолмаслигини билади. Ушбу масала Такосур сурасида баён қилинган.

Аллоҳ таоло шундай деб марҳамат қиласди:

رُثَاكْتَلُمُكَاهْلَ

رَبَّ أَقْمَلُمُتْرُزَىٰ تَحَ

نُومَلْعَتَفَوَسَآلَكَ

نُومَلْعَتَفَوَسَآلَكَمُثَ

نِيَقْيَلِمْلَعَنُومَلْعَتَوَلَآلَكَ

مِيَحَّلَانُورَتَلَ

نِيَقْيَلِنِيَعَأَهَنُورَتَلَمُثَ

مِيَعَنِلِنَعِذَمْوَيِّنُلَأَسْتَلَمُثَ

(Эй, инсонлар!) Сизларни (мол-дунё) кўпайтириш (Аллоҳга ибодат қилишдан) машғул қилди. Ҳатто, мақбараларингиз (кўплиги билан фахрланиш) гача бордингиз. Йўқ! Яқинда (бунинг оқибатини) билурсиз. Яна бир бор йўқ! Яқинда билурсиз! Йўқ! Агар (дунёпаастлик оқибатини) аниқ илм билан билганингизда эди (уни дўст тутмас эдингиз). Қасамки, албатта, сизлар дўзахни кўрасиз! Яна бир бор қасамки, сизлар уни айни ишонч билан кўрасиз! Сўнгра ана ўша кунда (қиёматда), албатта, (сизларга ато этилган барча) неъматлар тўғрисида сўроқ қилинурсиз! (Такосур сураси)

Ушбу сурадаги **كَلْمَعَ نُومَلْعَتْ وَلْ قِيلْنِي** оядидан мурод қуидагича:

“Агар сизлар Мендан сизларга хабар берган нарсам – дўзах ва ундаги азоб ҳақидаги яқиний (ўта ишончли) илмни олсангиз, худди дўзахни кўргандек бўласиз. Чунки, Мен сизларга дўзах ҳақида ишончли, илмий кўринишни хабар бермоқдаман”.

Мана шу ҳолат “илмул яқийн” деб аталадиган ҳолатдир. Аллоҳ таоло Қуръонда дўзах ҳақида нима деб хабар берган бўлса, ўшани тасдиқлаб, ишониш илмул яқийн бўлади.

“Аммо охиратда дўзахнинг ўзини кўрасизлар”.

Бу эса, “айнул яқийн”дир. Яъни, қиёмат куни сирот устидан ўтаётганда дўзахнинг қанақалигини кўрасизлар. Демак, қўз билан кўриш қиёматда, Сирот устидан ўтиш чоғида юз беради. Аллоҳ таолонинг мўмин бандаларига раҳмати ва фазли сабабли мўминнинг дўзах билан бўладиган алоқаси шу чегарада (яъни фақат дўзахни кўриш билан) тугайди. Кейин унга дўзахдан нажот, қутулиш ёзилади. Шунинг учун Аллоҳ таоло Такосур сурасининг охирида:

مُثْلَّسْتَنْ دَمْوَنْ لِنَعْدَى مِنْ لَيْلَةِ

“Сўнгра ана ўша кунда (қиёматда), албатта, (сизларга ато этилган барча) неъматлар тўғрисида сўроқ қилинурсиз!” деяпти.

Аммо кофир эса – Аллоҳ асрасин – унинг учун дўзах билан боғлиқ учинчи босқич бошланади. Бу босқич – ҳаққул яқийндин. Бу босқич Қиёмат куни дўзахга кирганда ва у ердаги азобни тотганда бўлади. Бу ҳақида Аллоҳ таоло шундай деб марҳамат қилган:

مِنْ أَمَّا وَأَنْ لَيْلَةَ حَقَّ الْقِيْمَاتِ وَمِنْ أَنْ لَيْلَةَ حَقَّ الْقِيْمَاتِ فَنِيْلَةُ الْمُرْبَّعِ الْمُكَبَّلِ

“Борди-ю, у (динни) инкор этувчи гумроҳлардан (чап томон эгаларидан) бўлса, бас, қайноқ сувдан иборат «зиёфат» ва дўзахда куийш бордир. Албатта, бу (зикр қилинган нарсалар) айни ҳақиқатдир. Бас, Улуғ Раббингиз исми билан тасбех айтинг! (Унинг гўзал исмлари кўп)” (Воқеа сураси, 92-96-оятлар).

Демак, бизда дўзах ҳақида илмул яқийн бор. Бу дўзах ҳақидаги илм бўлиб, Қуръондаги дўзах ҳақида келган маълумотлардир. Бу Роббимизнинг бизга дўзах ҳақида билдирган илмидир. “Албатта, дўзахнинг сифатлари мана

бундай, мана бундай” деб, бизни дўзахдан огоҳлантирган. Биз шу дунёнинг фаровон ҳаётида яшаб турганимизда, Аллоҳ бизга дўзахни танитиб, ундан эҳтиёт бўлишга чақирган ва эҳтиёт бўлиш йўлларини кўрсатган.

Айнул яқийн эса, охиратда, Сирот устидан ўтаётганимизда, остилиздаги дўзахни кўрганда бўлади. Ўшанда дўзахни кўзимиз билан кўрамиз. Ҳаққул яқийн эса, факат кофирларга бўлади. Ўша Кунда кофирлар дўзахга ташланадилар ва азобни бошларидан кечирадилар. Мана шу ҳаққул яқийндиндир.

Бунинг учун бир мисол келтирамиз: агар мен сизга “Нью Йорк деган шаҳар бор. У ерда осмонўпар бинолар бор. У шаҳарнинг сифати фалон, фалон” десам, сизга рост илмий суратини баён қилган бўламан. Агар сиз ушбу гапларимни тасдиқласангиз, сизда ўша шаҳар ҳақида илмул яқийн ҳосил бўлади. Агар биз ўша шаҳарнинг устидан самолётда учиб ўтсак ва уни ўз кўзимиз билан кўрсак, бу кўриш айнул яқийн бўлади. Агар сиз ўша шаҳарга тушиб, у ерда яшаб, кўчаларини айланиб юрсангиз, бу ҳаққул яқийн бўлади. Демак,

اَنْصَرَعَ وَمَوْلَدِ اَكْلِ لَدَّهُ مَوْلَدِ نَيْرَفَ

“У Кунда кофирларга жаҳаннамни намойиш қилурмиз” оятида айтилган намойиш қилиш мўминларга намойиш қилиш каби илмул яқийн ва айнул яқийннинг ўзигина бўлмайди. Балки, бу намойишда кофир кимса дўзахга кириб, унда азбланиб, ҳаққул яқийн ҳам юзага чиқади.

“Тафсийруш Шаъровий”дан

Нозимжон Ҳошимжон таржимаси